

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa R. N.

przeciwko C. w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19 lipca 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt III APa 15/19,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[mc]

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 8 czerwca 2022 r., III APa 15/19, po rozpoznaniu apelacji powoda R. N. oraz apelacji pozwanego C. w S., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 9 kwietnia 2019 r., VII P 5/13, w punkcie III w ten sposób, że zasądził dodatkowo od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.788,83 zł z ustawowymi odsetkami od 7 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty (punkt I), oddalił apelację powoda w pozostałej części (punkt II), oddalił apelację strony pozwanej (punkt III) oraz orzekł o kosztach procesu (punkty IV – VI).

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w części, tj. w zakresie punktów I, III oraz IV. Wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazując na

jej oczywistą zasadność. W jego ocenie oczywista zasadność skargi kasacyjnej wyraża się w niewłaściwym zastosowaniu przez Sąd drugiej instancji prawa materialnego a mianowicie art. 442¹ § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 27 czerwca 2017 r. przed wprowadzeniem zmiany Ustawą z dnia 21 kwietnia 2017 r. o roszczeniach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji (Dz.U. poz. 1132) w związku z art. 300 k.p. i art. 444 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz prawa procesowego - art. 385 oraz art. 102 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Powołując się w skardze kasacyjnej na przesłankę przedsądu, jaką jest jej oczywista zasadność, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do

rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej przez siebie przesłanki przedsądu. Nie uzasadnił bowiem w stosownym wywodzie, że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, zaś swoje wywody oparł w przeważającej mierze na kontestowaniu ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Poczynione w sprawie ustalenia oraz ich jurysdykcyjna ocena nie poddają się weryfikacji kasacyjnej na podstawie chybionego wniosku o rzekomo oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej, bo taka kwalifikowana wada zaskarżonego wyroku nie jest widoczna od razu bez wnikania w szczegóły sprawy ani bez potrzeby ponownej lub dodatkowej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Najwyższy nie może się domyslać we własnym zakresie ani wyręczać autora ułomnego zaskarżenia w postawieniu i uzasadnieniu potencjalnie adekwatnych zarzutów i wniosków kasacyjnych (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Tym samym zastrzeżenia strony skarżącej nie poddawały się weryfikacji kasacyjnej ze względu na ogólnikowe,

nieprecyzyjne lub nieweryfikowalne zarzuty kasacyjne, a przede wszystkim z braku oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej, w której nie wykazano tak kwalifikowanej wady zaskarżonego wyroku.

Tym samym, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[mc]

(r.g.)